

СЪНЯТ НА РОНАБУИ

Част 8 от „Мабиногион“

Превод от английски: Саркис Асланян, 1985

chitanka.info

Мадауг, син на Маредуд, беше едноличен господар на Поуис и всички земи между Порфорд и Гуаван в планините на Аруистли бяха под негова власт. Имаше наистина един брат, но той не можеше да се равнява с него по сан и по величие. Казваше се Йоруойрт, син на Маредуд. На него му беше много тежко и обидно, че брат му е всевластен и почитан от всички владетел, а той нищо си няма. Затова свика своите другари и доведени братя на съвет и ги попита какво да стори. Посъветваха се и решиха да проведат свои представители при краля и да го помолят да се погрижи за брат си. Тогава Мадауг му предложи да поеме водачеството на войската, да участва редом с него в управлението на кралството, обеща му много коне, оръжие и високи почести. Но Йоруойрт от всичко се отказа и отиде в Лойгир, където започна да граби и убива, да пали къщите на хората и да ги заробва.

Мадауг свика кралски съвет, в който взеха участие всички воители на Поуис. Взеха решение към всяка една от трите области на Поуис да тръгнат по сто воина, които да го открият и заловят.

Сред тези, които тръгнаха да преследват Йоруойрт, беше и един воин на име Ронабуи. Той и още двама рицари — Кънуриг Връхгох от Маудуи и Кадугаун Врас от Мойлвре в Сънлайт — се отправиха към дома на Хайлин Гох, син на Кадугаун, син на Идон, за да се подслонят през нощта. Като приближиха, видяха, че това е една стара, почерняла от времето къща с островърха кула, от която се издигаха валма пушек. Когато влязоха вътре, видяха, че подът е неравен и осеян с дупки. На места беше толкова хлъзгав от изпражненията на добитъка, че човек трудно можеше да се задържи прав, а ако стъпеше в някоя дупка, щеше да потъне до глезените в нечистотии. Целият под беше покрит със зеленикови клони, върхарите на които бяха прегризани от добитъка. В дъното на просторната стая на горния етаж имаше две голи, потънали в прах ниши. В първата седеше една старица и наглеждаше огъня в огнището: като усетеше, че ѝ става студено, хвърляше една престилка шушулки в огъня и стаята се изпълваше с гъст парлив пушек. Другата ниша беше застлана с жълта волска кожа, върху която и тримата спряха поглед: нямаше да му е зле на онзи, комуто се паднеше да спи на тази кожа.

Седнаха, за да си отдъхнат, и попитаха старицата къде са стопаните на къщата. Но вместо да им отговори, тя ги засипа с ругатни

и хули. Не след дълго се появиха и стопаните: един съсухрен мъж с червено, съвсем лисо теме и жена му — дебела, мършава, с мораво лице. Той беше нарамил голям вързоп дърва, а тя мъкнеше наръч съчки. Гостите си посрещнаха студено и с ядно нежелание. Жената накладе огън, за да се стоплят, и започна да готви, а пред тях сложи ечемичен хляб, сирене и разводнено мляко.

Изведнъж се разрази силна буря, задуха вятър, плисна дъжд и на воините им се отця да излязат навън дори за да се облекчат. А и бяха толкова изморени от дългия път, че очите им сами се затваряха и затова решиха да си легнат.

Но какво беше тяхното учудване, когато видяха, че постеля ще им бъде стиска мръсна, груба слама, пълна с бълхи и дебели клечки; а и тя стигаше едва до главите и краката им — всичката останала слама беше изпоядена от добитъка. Отгоре беше метната сивочервеникава, оръфана черга, която беше истинско свърталище на бълхите. Чаршафът беше вехт и съвсем окъсан, а възглавницата — почти празна и облечена в мръсна калъфка. Легнаха си и дълго се въртяха, измъчвани от бълхите и неудобната постеля, но умората надделя и двамата другари на Ронабуи заспаха. А Ронабуи, като разбра, че не ще може нито да заспи, нито да си почине, реши повече да не се мъчи, а да стане и да се премести на жълтата волска кожа в нишата. Излегна се върху нея и най-сетне заспа.

И веднага щом затвори очи, му се яви чуден сън. Сънува, че заедно с другарите си крачи през Аргънгройдското равно поле и бърза час по-скоро да стигне до Рид-ъ-Гройс на Севърн. Изведнъж, както си вървеше по пътя, се разнесе силен тътен, какъвто никога не беше чувал. Обърна се да види какво става.

След тях препускаше млад рицар с жълти къдриви коси и късо подстригана брада, възседнал жълт жребец, който от гърдите нагоре и от капачетата на колената надолу беше зелен. Ездачът беше облечен с жълта туника от златовезана коприна, съшита със зелени конци; на кръста му висеше меч със златна дръжка в чисто нова кожена ножница, окачена на ремък от еленова кожа и със златно преждило. Отгоре носеше жълто наметало от златовезана коприна, съшитото със зелени копринени конци и обточено със зелена коприна. Зеленият цвят по дрехите и снаряжението на ездача и коня беше зелен като елови иглички, а жълтият — като цвета на зановеца. И видът на този конник

им се стори толкова внушителен и страховит, че те се изплашиха и хукнаха да бягат. Рицарят се впусна след тях и те усетиха, че когато конят издишва, дъхът му ги тласка далеч напред, а когато вдишва, нещо ги дръпва назад и те се озовават досами гърдите му. Когато конникът ги застигна, те го помолиха да се смили над тях.

— Не се бойте, нищо лошо няма да ви сторя — рече той.

— А ще ни кажеш ли, милостиви рицарю, кой си ти? — попита Ронабуи.

— Не ще скрия името си от вас — зоват ме Идауг, син на Мънио. Но малко хора ме знаят по име, по-известен съм с прозвището си.

— А ще ни кажеш, ли какво е прозвището ти?

— Ще ви кажа: наричат ме Идауг, Подбудителя на крамоли.

— Защо те викат така, благородни рицарю? — попита Ронабуи.

— Ето как стана това. По време на Камланската битка аз бях вестносец и Артур ме изпрати при своя племенник Медрауг с предложение за мир. Тогава бях млад и дързък и желанието ми да вляза в бой бе толкова голямо, че реших да ги насъскам да тръгнат един срещу друг. Враждата между тях разпалих по следния начин: когато император Артур ме проводи при Медрауг и ми заръча да му кажа, че като негов пастрок и чичо го моли да сложат край на войната, за да не гинат повече синовете и благородниците на британските крале, вместо благите и мъдри думи на Артур, на Медрауг аз предадох най-грозни и обидни хули. И тъй като козните ми станаха причина да пламне Камланската битка, започнаха да ме наричат Идауг, Подбудителя на крамоли. За да изкупя греха си, три дена преди края на битката напуснах бойното поле и отидох в Ъ Лех Лас. Седем години прекарах там в покаяние, докато получих прошка.

В този момент отново се разнесе силен тътен, още по-оглушителен отпреди. Всички погледнаха натам, отдето идваше този тътен, и видяха, че към тях препуска млад воин с благородна осанка, с жълто-червени коси, без брада и без мустаци. Възседнал беше огромен боен кон, който от гърдите нагоре и от капачетата на колената надолу беше жълт. Дрехите на конника бяха от червена златовезана коприна, съшити с жълти копринени конци, а наметалото му беше обточено с жълта коприна. Жълтият цвят по дрехите и снаряжението на ездача и коня беше жълт като цвета на зановеца, а червеният — като алена

кръв. Като се изравни с тях, конникът попита Идауг дали има нещо против да раздели с него малките човечета.

— На драго сърце ще разделя с тебе това, което имам — другарите си. Ще се радвам, ако и ти ги наречеш свои другари.

Конникът стори това и отмина нататък.

— Идауг — каза Ронабуи, — кой беше този рицар?

— Руаун Бебир, син на Деортах Уледиг — отвърна той.

След това прекосиха необятното Аргънгройгско поле и стигнаха до Рид-ъ-Гройс на Севърн. На цяла миля от брода, от двете страни на пътя, се простираха палатките и шатрите на многобройна войска. Слязоха на брега на реката и видяха, че недалеч от брода, на един равен като тепсия остров седи Артур, заобиколен от своята свита; от едната му страна беше застанал Бедуин епископа, а от другата Гуартегид, син на Кау. Пред тях стоеше грамаден млад рицар с кестеняви коси, хванал меч си в ръка. Ризата и туниката му бяха от черна златовезана коприна, лицето му беше бяло като слонова кост, а веждите черни като смола; китките му, които не бяха покрити от ръкавиците и ръкавите на ризата, бяха по-бели и от водната лилия, и по-дебели от прасците на възрастен воин.

След това Идауг ги заведе при Артур и те застанаха пред него и го приветствуваха.

— Добре сте ни дошли — отвърна им той. — Идауг, къде намери тези малки човечета?

— Настигнах ги по пътя, господарю.

Императорът се усмихна тъжно.

— На какво се смееш, господарю — попита го Идауг.

— Не ми е до смях, Идауг — отвърна Артур. — Мъчно ми става, като гледам какви жалки, нищожни люде живеят сега по тази земя, а какви юначни воители имаше едно време.

След това Идауг каза:

— Ронабуи, виждаш ли пръстена със скъпоценния камък на ръката на императора?

— Виждам го — отвърна той.

— Този камък е вълшебен и благодарение на чудотворната му сила ще запомниш всичко, което видиш тука тази нощ. Ако не беше го видял, нищичко нямаше да запомниш от това, което става сега.

Подир малко Ронабуи забеляза, че към брода приближава дружина конници.

— Идауг, чия е тази дружина — попита той.

— Това са бойните другари на Руаун Бебир, син на Деортах Уледиг. Те са на голяма почит в двора: пият и се веселят на императорската трапеза и се радват на любовта на дъщерите на всички британски крале. И с право са тачени, защото винаги когато животът на Артур е в опасност, те застават пред и зад него и с телата си го прикриват.

Ронабуи забеляза, че всичко по конете и ездачите в тази дружина беше в кървавочервен цвят и когато някой конник се отделише от останалите, заприличваше на огнен стълб, издигащ се високо в небето. Дружината стигна до брода и там се спря на стан.

В това време видяха, че към брода приближава още една дружина конници — от предния лък на седлата нагоре бяха бели като водната лилия, а надолу — черни като смола. Рицарят, който яздеше най-отпред, пришпори коня си и така устремно навлезе в брода, че водата заля и Артур, и епископа, и съветниците около тях, и всички станаха вир-вода — ако ги бяха потопили в реката, нямаше да се измокрят повече. Онзи вече се гласеше да обърне коня си назад, когато младият рицар, който стоеше пред Артур, вдигна меча си и го стовари върху ноздрите на коня с такава сила, че и по желязо да бе ударил, щеше да го преломи, а конят от плът и кръв по някакво чудо оцеля. Ездачът извади до средата меча си от ножницата и каза:

— Защо удари коня ми? Да ме оскърбиш ли искаше, или да ме възпреш?

— От възпиране имаше нужда. Лудост ли те обзе, че тъй безразсъдно навлезе в брода. Заради тебе Артур и светият епископ, и съветниците им станаха вир-вода — ако ги бяха натопили в реката, нямаше да се намокрят повече.

— Щом е тъй, не те упреквам — каза той и като обърна коня си, се върна при своята дружина.

— Идауг — каза Ронабуи, — кой беше този рицар?

— Адаон, син на Талиесин, за когото казват, че е най-изкусният и мъдър млад воин в цялото кралство.

— А кой е онзи, който удари коня му?

— Той пък е един опак и лих младеж. Казва се Елфин, син на Гуидно.

В това време един рицар с благородна и горда осанка пристъпи към Артур и смело и открито заяви, че му е много чудно защо такава огромна войска като тази се е завряла на едно толкова тясно място, но че му е още по-чудно защо тези, които са се вrekli до пладне да бъдат при Бадон, за да влязат в бой срещу Осла с Дългия нож, са все още тука в този час.

— Ти сам реши дали ще тръгваш, или не — продължи той, — но аз тръгвам!

— Право думаш — каза Артур, — време е всички да тръгваме.

— Идауг — попита Ронабуи, — кой беше рицарят, който така дръзко заговори Артур преди малко?

— Това беше Карадауг Желязната ръка, син на Лир Марини, и той е в правото си да му говори направо и без заобикалки, защото му е пръв съветник и първи братовчед.

След това Идауг качи Ронабуи на седлото зад себе си и цялата огромна войска, дружина след дружина, потегли към Кевин Дигол. Като стигнаха средата на брода, Идауг обърна коня си назад и пред очите на Ронабуи се откри цялата долина на Севърн. И той видя, че към брода приближават бавно и тържествено още две дружини конници. Първата беше ослепително бяла: всички рицари до един носеха бели копринени наметала, обточени с черна коприна; конете им имаха черни петна по колената на двата предни крака и по гърдите, иначе целите бяха бели като мляко; знамената им също бяха бели и в острия край завършваха с черно връхче.

— Идауг, чия е тази бяла дружина? — попита Ронабуи.

— Това са рицарите от Скандинавия, предвождани от Марх, син на Майрхаун. Той е първи братовчед на Артур.

След това Ронабуи спря поглед върху втората дружина: всички рицари носеха черни дрехи и наметала, обточени с бяла коприна; конете им бяха черни, с бели петна по колената на двата предни крака и по гърдите; знамената им бяха чисто черни и в острия край завършваха с бяло връхче.

— Идауг, чия е тази черна дружина? — попита Ронабуи.

— Това се рицарите от Дания, предвождани от Едерн, син на Нуд.

Когато отново поеха напред, Артур и славните му рицари бяха вече слезли под Кайр Вадон и Идауг също се отправи натам. Като ги приближиха, Ронабуи забеляза, че сред войската е настанала страшна бъркотия: тези, които яздеха в крайните редици, току се впускаха към средата, а тези, които се намираха в средата, бързаха да заемат местата им в крайните редици. В това време вниманието му бе привлечено от един рицар, който препускаше след останалите: и конят, и ездачът бяха покрити с броня от преплетени халкички, по-бели и от водна лилия. След миг той настигна другите воители и нахлу в техните редици.

— Идауг — каза Ронабуи, — да не би Артур и рицарите му да са решили да избягат?

— Нашият император никога не е бягал. И ако някой те беше чул да казваш това, сега щеше да си мъртъв. Рицарят, който пристигна преди малко, е Кай. Той е превъзходен ездач, най-добрият в конницата на Артур, и рицарите от крайните редици напират към средата, за да го видят как язди, а тези, които се намират в средата, бягат настрани, за да не ги прегазят с коня си. Ето тази е причината на бъркотията сред войската.

В това време чуха, че викат Корнуолския граф Кадур при императора. Той веднага се яви при него и му връчи меч, който донесе със себе си. Мечът беше украсен с две златни змии и когато Артур го извади от ножницата, с очите си видяха как две огнени езичета изскочиха от устата на змиите; толкова страшен беше този меч, че всеки, който го погледнеше, се смразяваше от ужас. И тогава сякаш по даден знак бъркотията сред войската секна, настана тишина и графът се върна в шатъра.

— Идауг — каза Ронабуи, — кой беше рицарят, който донесе меч на Артур?

— Това беше Кадур, графът на Корнуол — негов дълг е пред всяка битка да помогне на краля да се стъкми за бой.

В това време се чу заповед при Артур да се яви неговият личен слуга Айрин Уих, син на Пайбин, един едър и страшен на вид мъж с рижка коса и рижки рунтави мустаци. Той пристигна на голям риж кон със сресана на две грива и донесе със себе си една голяма красива ракла. Огромният риж слуга спря пред Артур, слезе от коня и извади от раклата златен стол и плащ от златовезана коприна, украсен на четирите края с по една ябълка от червено злато. След това постла

плаща пред Артур и върху него постави стола, който беше толкова голям, че трима въоръжени воина можеха да седнат на него. Плащът се наричаше Гуен^[1] и едно от чудотворните му свойства беше, че този, който се загърне в него, става невидим за околните, а той самият всичко вижда. И никакви багрила не можеха да променят цвета на този плащ и той винаги запазваше естествената си краска.

Артур се разположи върху плаща, а Оуайн, син на Уриен, застана пред него.

— Оуайн — рече му Артур, — искаш ли да играем на гуидбуил?

— Да, господарю — отвърна Оуайн.

Слугата с рижите коси донесе гуидбуила на Артур и Оуайн — фигурите бяха златни, а дъската сребърна. И те започнаха да играят.

По едно време, когато се бяха вече вгълбили в играта, от един шатър с червен покрив, увенчан с образа на чисто черна змия с блестящи червени очи и огненочервено езиче, излезе млад рицар със сини очи и златиста къдрава коса и с току-що покарала брадица; облечен беше с риза и туника от жълта златовезана коприна и тесни, стигащи до коленете панталони от жълто-зелено сукно; на краката си носеше къси кожени ботуши със златни закопчалки отпред; на кръста му висеше тежък меч със златна дръжка в черна кожена ножница, която завършваше с остър шип от червено злато. Младият рицар се отправи към мястото, където императорът и Оуайн играеха на гуидбуил, спря се пред тях и поздрави Оуайн. Оуайн много се учуди, че младият рицар поздрави само него, без да почете първо императора. Артур разбра за какво си мисли и му каза:

— Не се чуди, че рицарят поздрави само тебе — преди малко и мене ме приветствува. А това, което има да казва, е за тебе.

Тогава младият рицар се обърна към Оуайн.

— Господарю — рече му той, — ти ли позволи на рицарите на императора и на техните оръженосци да влязат в бой с твоите гарвани и да ги нападат и безпокоят? И ако вършат това без твое позволение, помоли императора да ги възпре.

— Господарю — каза Оуайн, — чуваш ли какво казва моят рицар? Много те моля да им заповядаш да оставят на мира любимите ми гарвани.

— Играй си играта! — отвърна той.

При тези думи младият рицар се върна в своя шатър.

Завършиха тази игра и започнаха нова. И вече я бяха почти преполовили, когато от един яркожълт шатър, увенчан с образа на яркочервен лъв, излезе снажен млад благородник с румено, гладко бръснато лице, къдрави кестеняви коси и умни, живи очи; облечен беше с дълга до глезените туника от жълта златовезана коприна, същата с червени копринени конци и тесни, стигащи до коленете панталони от тънък бял лен, а на краката си носеше къси ботуши от черна кожа със златни закопчалки отпред; на кръста му висеше огромен тежък меч в ножница от червена еленова кожа, а на края на ножницата имаше златен шип. Младият благородник се отправи към мястото, където Артур и Оуайн играеха на гуидбуил, спря се пред Оуайн и го поздрави. Той се смути, като видя, че рицарят поздравява само него, но Артур не се изненада повече отпреди. Младият рицар се обърна към Оуайн.

— Господарю — рече му той, — наистина ли по твоя воля рицарите на императора избиват гарваните ти, поругават се с тях и ги измъчват? И ако вършат това против волята ти, помоли го да ги възпре.

— Господарю — каза Оуайн, — най-покорно те моля да възпреш рицарите си.

— Играй си играта! — отвърна императорът.

При тези думи младият рицар се върна в своя шатър.

Стигнаха до края и на тази игра и започнаха нова. Едва бяха успели да направят първия ход и от един шатър, който се намираще малко по-далеч от тях и беше най-големият, който някога бяха виждали, се показа трети рицар. Шатърът беше жълт на точки, увенчан с образа на златен орел със скъпоценен камък на главата. Младият рицар, когото съзряха да излиза, имаше къдрави, изящно подрязани златисти коси и носеше наметало със зелена златовезана коприна; на дясното му рамо блестеше златна брошка, дебела колкото третия пръст на възрастен воин; панталоните му бяха от тънко сукно, а на краката си имаше чифт обувки от петниста кожа със златни закопчалки. Лицето на младежа беше бяло, с румени бузи и благородни черти, а очите — големи и зорки като на ястреб. В ръката си младият рицар държеше тежко копие с жълта дръжка, изпъстрена с тъмни петна и остър, току-що наточен връх; на копиеото гордо се развяваше бойното му знаме.

Младият рицар се понесе в бърз галоп към мястото, където Артур и Оуайн играеха на гуидбуил. По всичко личеше, че кипи от яд

и едвам сдържа гнева си. Въпреки това той поздрави Оуайн и му каза, че най-смелите и прославени гарвани са вече мъртви.

— А тези от тях — продължи той, — които са още живи, са покрити с люти рани и нямат сили да се вдигнат и на три лакти от земята.

— Господарю — каза Оуайн, — възпри рицарите си.

— Да си довършим играта, ако нямаш нищо против — каза той.

Тогава Оуайн каза на младия рицар:

— Върви веднага там, където битката е най-ожесточена, и вдигни високо бойното ни знаме, и нека бъде волята божия!

Младият рицар бързо се отправи към мястото, където битката беше най-ожесточена, и издигна високо бойното знаме. В същия миг, забравили рани и умора, гарваните се извисиха в небето, размахаха мощно криле и гневно и застрашително закръжиха над бойното поле. И веднага щом си възвърнаха силите и чудотворните способности, се стрелнаха надолу към земята и с ликуващи и яростни крясъци се нахвърлиха върху рицарите, които допреди малко ги бяха мъчили, ранявали и убивали. На някои откъснаха главите, на други ушите или ръцете, на трети избодоха очите, мнозина отнесоха високо в небето. Вдигна се страшна врява: граченето на тържествуващите гарвани и плясъкът на мощните им криле огласиха небето и се смесиха с писъците на ранените, осакатени и умиращи воители. Като видя какво става, Артур много се учуди — също като Оуайн по време на играта.

Докато наблюдаваха битката, забелязаха, че към тях идва един рицар на сив петнист кон. Твърде странен беше цветът на този кон: сив, на тъмни петна, десният му крак яркочервен, а от плешките до копитата — яркожълт. И конят, и ездачът бяха облечени в тежка чуждестранна броня. От предния лък на седлото нагоре покривалото на коня беше от червена коприна, а оттам надолу — от жълта. На кръста си младият рицар бе препасал огромен меч със златна дръжка в нова яркозелена ножница, която завършваше с шип от испански латун. Поясът, на който бе окачил меча си, беше от черна мъхната кожа, украсена с кръстосани златисти ивици. Преждилото на пояса беше от слонова кост и имаше черно езиче. Главата на конника беше покрита със златен шлем, обсипан с прекрасни драгоценни камъни. Отгоре шлемът беше украсен с фигурата на златисточервен леопард с два искрящи рубина на мястото на очите: и най-сърцатият воин, осмелил

се да спре взор върху лицето на леопарда, би изтръпнал от страх, а лицето на рицаря направо всяваше ужас. В ръка държеше дълго и тежко копие със зелена дръжка, която от средата нагоре беше яркочервена, а върхът на копието беше червен от кръвта на разкъсаните гарвани.

Конникът пристъпи към мястото, където Артур и Оуайн играеха на гуидбуил, и те видяха, че е много изморен и разгневен. Той поздрави Артур и му каза, че гарваните на Оуайн са на път да избият всички негови рицари и благородници. Артур се обърна към Оуайн и рече:

— Възпри гарваните си!

— Играй си играта, господарю — каза Оуайн.

И те продължиха да играят, а конникът се върна на бойното поле, където гарваните, невъзпирани от никого, гromяха другарите му с неотслабваща сила.

Малко след като подновиха играта, се надигна страшна врява и до тях достигнаха ужасените писъци на рицарите и оглушителният грак на гарваните, които издигаха жертвите си високо в небето и като ги разкъсваха на парчета, ги пускаха обратно на земята.

В това време откъм полесражението се зададе един конник на млечнобял кон — само левият крак на коня до средата на копитото беше чисто черен. И конят, и ездачът бяха целите в тежка, яка, зелена на цвят броня. Ездачът беше наметнат с къса мантия от жълта златовезана коприна, със зелени обшивки по краищата. Покривалото на коня беше черно, обточено с жълта коприна. Дълъг тежък меч висеше на бедрото на младия рицар, в ножница от червена кожа на шарки, окачена на пояс от червена еленова кожа, украсена с множество кръстосани златни ивици; преждилото на пояса беше изработено от бивния зъб на морж и имаше черно езиче. На главата си конникът носеше златен, обсипан с вълшебни сапфири шлем, увенчан с фигурата на златисточервен лъв с огненочервен, дълъг половин лакът език и яркочервени зли очи. В ръката си конникът държеше тежко ясеново копие със съвсем нов накървавен връх, прикован на пръта със сребърни гвоздеи. Младият рицар приветствува императора и каза:

— Господарю, много млади рицари и оръженосци, а също така и мнозина от синовете на британските благородници са вече мъртви и от днес нататък ще ни бъде много трудно да защитаваме родината си.

— Оуайн — каза Артур, — възпри гарваните си!

— Нека завършим и тази игра, господарю — отвърна Оуайн.

Изираха играта докрай и започнаха нова. Оставаше им още малко, за да свършат и тази игра, когато се надигна страшна врява: рицарите крещяха от ужас, гарваните грачеха зловещо и с мощни плясъци на крилете издигаха във въздуха въоръжените воители заедно с конете им и като ги разкъсваха на парчета, ги пускаха да паднат на земята, тъй че само доспехите им оставаха здрави.

В това време забелязаха, че откъм полесражението се задава един конник на прекрасен черен жребец с красива, гордо изправена глава; на лявата си плешка жребецът имаше червено петно, а десният му крак до средата на копитото беше снежнобял. И конят, и ездачът бяха облечени с жълта петниста броня, украсена с пулове от испански латун. Наполовина бяло, наполовина черно наметало със златистопурпурни обшивки по краищата загръщаше ездача и коня. Остър блестящ меч със златна дръжка висеше на бедрото му, препасан на златовезан пояс с преждило, изработено от клепача на чисто черен кит; езичето на преждилото беше от жълто злато. На главата си конникът носеше блестящ шлем от жълт латун, украсен с искрящи кристали и увенчан с фигурата на грифон, стиснал в клюна си вълшебен камък. В ръката си държеше ясеново копие с небесносиня дръжка и остър накървавен връх, прикован на дръжката с гвоздеи от чисто сребро. Видно беше, че конникът е силно разгневен, когато спря пред Артур и му каза, че ако не иска гарваните да погубят цялата му войска и всички синове на британските благородници, трябва веднага да заповяда на Оуайн да ги възпре. Като чу това, Артур стовари десницата си върху играта, тъй че златните фигури станаха на прах, и заповяда на Оуайн да възпре своите гарвани. Оуайн нареди на Гурес, син на Регед, да свали бойното знаме. И в същия миг, в който бе свалено, настана мир и спокойствие.

Тогава Ронабуи попита Идауг:

— Кои бяха тримата воители, които дойдоха при Оуайн, за да му кажат, че рицарите избиват гарваните му?

— Това са все люде — отвърна Идауг, — на които им беше мъчно, че Оуайн губи своите гарвани. И тримата са юначни рицари, негови бойни другари, а именно — Селив, син на Кънан Белоногия от

Поуис; Гугаун Червения меч; и Гурес, син на Регед, неговият знаменосец по време на битки и сражения.

— А кои бяха — попита Ронабуи — другите трима воители, които дойдоха при Артур, за да му кажат, че гарваните на Оуайн избиват рицарите му?

— Те също са достойни, юначни воители — отвърна Идауг — и бяха тъй разгневени, защото виждаха как безславно гинат рицарите на Артур. Това бяха Блатаон, син на Мурет; Руаун Бебир, син на Деортах Уледиг; и Хъвайд Дългото наметало.

В това време пристигнаха двадесет и четирима конника, пратеници на Осла Дългия нож — идеха при Артур с предложение за примирие, което да трае месец и половина. Артур стана и свика съветниците си. Сетне се отправи към един снажен воин с къдрави, кестеняви коси, който бе застанал недалеч от него, и всички съветници и знатни благородници се упътиха нататък.

— Идауг, кой е воинът с кестенявите коси, при когото отидоха всички? — попита Ронабуи.

— Това е Рун, син на Майлгун Гуинед — той е на такава висока почит в двора, че всички, които имат нужда от съвет, отиват при него.

— А какво прави един толкова млад момък като Кадъриайт, син на Сайди, сред първите благородници и съветници на императора?

— Той е сред тях, защото в цяла Британия не ще се намери помъдър съветник от него.

В това време пристигнаха певци-стихоплетци и като пристъпиха до Артур, запяха песен. Ни един от присъстващите, с изключение на Кадъриайт, не разбираше думите на тази песен, но видно бе, че възхваляваха Артур. Подир малко се зададоха двадесет и четире натоварени със злато и сребро ослици, водени от също толкова изморени и излинали магаретари — носеха годишния дан, който гръцките острови плащаха на Артур. Тогава Кадъриайт, син на Сайди, предложи да изпълнят молбата на Осла Дългия нож и да сключат примирие с него, а ослиците, които бяха докарали гръцкия дан, заедно с товара, който носеха, да дадат на певците-стихоплетци като залог, че ще бъдат щедро възнаградени за песните си по време на примирието. Тъй и решиха да постъпят.

— Ронабуи — каза Идауг, — нямаше ли да е голяма грешка, ако един толкова мъдър и щедър момък — само защото е твърде млад —

нямаше право да съветва своя господар?

В това време Кай се изправи и каза:

— Нека тези от вас, които възнамеряват да останат с Артур, бъдат в Корнуол тази вечер; а онези, които не ще го последват, да бъдат тук на това място след месец и половина.

Войската се раздвижи и от големия шум, който се вдигна, Ронабуи се събуди и щом отвори очи, видя, че лежи на жълтата волска кожа — оказа се, че беше спал три дена и три ноци.

С това завършва легендата, наречена Сънят на Ронабуи. А причината ни един певец-стихоплетец да не знае тази легенда наизуст е следната: никой не може да опише по памет толкова много най-различни по цвят коне и конски сбруи, всички тези разнобагрени премени и оръжия, златовезани наметала и вълшебни камъни.

---

[1] Гуен — бял, красив. — Б.англ.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.